Írta: Szabó László
2011. december 14. szerda, 08:24 - Módosítás: 2011. december 14. szerda, 08:29

MEGDÖGLÖTT A KUTYA

Épületes eszmefuttatást hallgattam végig a leghallgatottabb magyar adóban. Téma a helyes táplálkozás volt. A részvevők nem ragadtak a sárba, stílusos szaftba át sem lépve a fogyókúra vagy egészség témakörét, hanem iszonyú térségeket, távlatokat nyitottak közel és távol, mélyben és magasban, múltban, jelenben és jövőben, anyag és szellem tekintetében. Magyarul szólva globalizáltak. Hiába jelenik meg csúfosan piros aláhúzással fránya laptopomon a globalizáltak szó (nem lévén még helyesírási szótárában) csak azért is leírom, mert igenis létezik ilyen szó a körvonalazott jelentésárnyalattal. A „vitatkozók" a kezdet kezdetén magasra tették a lécet. Rögtön a növény vagy hús fogyasztását tették meg alapnak, s jelezték, hogy a növekvő számú emberiség jövője, Földünk pusztulása múlik a mielőbbi döntésünkön: növény vagy hús? A világ pusztulásának ugyanis már is látható és kimutatható jelei vannak: fogynak a jegesmedvék!

Megdöbbentem. Szemem előtt a sötétben – éjszakai adást hallgattam – megjelentek a számomra mindig kedves, mégis fenséges, hófehér óriások, akik a kristály tiszta vízen úszó jéghegyek között a szűz havat vérükkel fröcskölik be, s torzonborz, prémsapkás, vigyorgó pofájú emberek baltákkal, késekkel, motoros fűrészekkel trancsírozzák, nyúzzák, rakják halomba az isteni ártatlanságú állatok bőrét, marcangolják, főzik, zabálják húsát. Brrrr…

A látomás azonban hamar eltűnt. Nem arról van szó, hogy lemészároljuk, megesszük húsát, bőréből készült ruhában pompázunk. Megtudtam ugyanis, hogy egészen másképpen törünk pusztulásukra – Hja! az ember rafinált lény! – , úgy, hogy más állatok húsát fogyasztja, ahelyett, hogy növényi táplálékon élne, azaz vegetáriánus lenne.

Nem értjük?

Pedig pofon egyszerű.

A hússal való táplálkozás ugyanis az állatok tömegtermelését kívánja meg. Ennyi ember, amennyi napjainkban a Földön él csak hústermeléssel tudja magát fenntartani. A táplálékul szolgáló állatokat már régóta nem természetes körülmények között tartják. Hol van már a vadászat, az állattartás, sőt állattenyésztés is. A marha, a sertés, a juh, a liba, kacsa egyéb szárnyasok, halak, mindenféle vízi állatok telepeken, zsebkendőnyi területen tömegesen és tápon élnek. A telepek szennyezik a környezetet, betegségek ellen vegyi anyagokkal védik őket. A táp előállításához szükséges nagyüzemi feldolgozás szintén szennyezi a levegőt. A táp alapanyagának a szójának a megtermesztéséhez, növelni kell a szántókat, az eddigi, hagyományosan termesztett növények visszaszorulnak, másfelől ez a terjeszkedés az erdők kivágásához, Dél-Amerikában pedig az esőerdők kipusztításához vezet, ami a természet egyensúlyának, a klíma megváltozásának visszafordíthatatlan folyamatát indítja meg.

Egy-egy állat akkora területen megtermelt földdarabon élhet meg, hogy az, ha növényi

táplálékot termesztünk rajta és közvetlenül azon élünk, több embert, egész családot is eltarthat. Mi ugyanis a növényi táplálékot a húson át vesszük magunkhoz. Ha viszont kiírtjuk a hús táplálék előállítása miatt az erdőt és az esőerdőt, s szóját termesztünk, akkor az üvegházhatás (lehet, hogy az üvegház is?) szakad a nyakunkba. Ez sem az embernek, sem az állatnak nem jó.

Kesereghetünk, élcelődhetünk ezen, de tény, hogy ez az időszak nincs túl messze. Mutatja ezt az, hogy a kedvezőtlenül alakuló klíma miatt a jegesmedve állomány már a kipusztulás útjára lépett.

Így függenek hát össze a dolgok.

Ha meg akarunk maradni, dobjuk ki a hűtőszekrényből a szalonnát és rakjuk meg sárgarépával!

Úgy döntöttem, hogy azért a Karácsonyt és az Újévet megvárom még a régi étrenddel, s majd azután döntök.

A vita résztvevőinek ajánlok egy régi anekdotát!

Jó másfél évi afrikai vadászatról tért haza a méltóságos gróf úr. A pályaudvaron János, a parádés kocsis várja. Örömmel fogadják egymást. Útközben érdeklődik a gróf, mi újság itthon, mi történt ennyi idő alatt, minden rendben van-e.

- Nem történt itt semmi, hacsak az nem, hogy megdöglött az öreg kutya.

- Sajnálom, hűséges állat volt, de hát benne volt a korban, már alig látott, hallott szegény.

- Hát ez okozta a vesztét, mert nem hallotta a dobogást, bömbölést, oszt nem tudott elfutni.

- Hát nem szép csendesen múlt ki?

- Nem. Halálra gázolták a megveszett barmok.

- Hogy történt?

- Hát mikor égett az istálló, az ökröknek sikerült kitörni. Azok gázolták le. A lovak mind bennégtek.

- Úr Isten János! Hogy gyulladt ki?

- Hát elég könnyen, mert a kastélyról egy üszök átrepült és kigyulladt és tüzet fogott a nádtető.

- A kastélyról?

- Ó, hát volt ott akkora tűz, hogy minden felé repkedett a láng, a szikra…

- Hát a kastély is égett? Hogy történt ez János?

- Meggyulladt a függöny a kandelábertől, mikor felborította a szél, aztán belekapott a berendezésbe.

- Miféle kandeláberről beszél itt össze-vissza?

- Hát, aki a ravatal körül volt.

- Ravatal körül?

- Igen. Mert mikor temettük az öreg méltóságos asszonyt, a gróf úr édesanyját, Isten nyugosztalja, bent a hallban állították fel a ravatalát, körül a nagy gyertyákkal, akiket a huzat felborított.

- Hát anyám meghalt?

- Meg szegény, mert megitta a méregpoharat.

- De, hát miért?

- Mert a gróf úr felesége megszökött az amerikai milliomossal és a családi kincsekkel.

- Jaj!

- De meg is verte őket a jó Isten. A hajójuk egy hét után elsüllyedt a viharban.

Szolnok, 2011. december 13. Luca napja